

CRESTATX

litat geodèsica. D'altra banda, la primera possibilitat té a favor el fet d'ésser paraules romàniques conegudes.

Per altra part hi ha molta documentació coneguda del segle XIII, del tipus *Crestaig*³⁹ i variants ortogràfiques.

CUCURUTX, es *Camp* (Ariany, Mall. 20, g-6)

Potser és el resultat d'una metàtesi de *Cacurucutx* 'el cap damunt', referint-se al fet de constituir el capdamunt de la conca del principal afluent del torrent de Binicaubell,

La metàtesi hauria canviat *Capcurucutx* (*Cacc-*) en *Cacucurutx* i després la influència de *camp* hauria alterat aquesta forma en *Camp Cucurutx*. Mos-sàrab? Formació catalana vulgar una mica anòmala?

Una alternativa ens la suggereix el nom *Cugulutx*, per al qual vegeu la cèdula corresponent. Si *Cugulutx* ve de CUCULLOS arabitzat en *ququlluğ*, Camp Cucurutx podria possiblement sortir de CAMPOS CUCULLOS, d'on *gam(po)ququluğ* alleujant l'àrab el consonantisme. Com que la *l* hispano-àrab sonava intermèdia entre *l* i *r* (tal com la *l* andalusa actual) en aquest cas la *l* hauria estat percebuda com a *r* pels repobladors catalans i *camp* hauria estat catalanitzat en *camp*. Cal tenir en compte que CUCULLUS hauria estat pres aquí en el sentit de 'cim', 'capdamunt'. O sigui, que també faria allusió a la situació al capdamunt de la vall del torrent.

CUGULUTX (Llucmajor, Mall. 34, h-5)

Cugulug a. 1293 (POVEDA, FRB, III, 108). Segons Font Obrador era en el segle XVI una de les nombroses possessions de la poderosa família Sureda-Sanglada (*Hist. Llucmajor*, III, 108, 174).

Antiga alqueria fraccionada en moltes possessions: *Cugulutx* d'en Seu, C. d'en Descalç, C. de Can Jaqueta, C. de Can Carreter, C. des Pou, C. d'en Mateu, C. de Can Ripoll, Camp Alt de C., així com de moltes altres petites propietats: Can Clar, Can Vic, Can Cullera, Can Sermentí, Ca n'Albanyeta, Can Barraca, Can Carbonell, etc.

En el terme de Sant Joan de Sineu hi ha una altra possessió del mateix nom, i un turó en el qual formen vèrtex els termes municipals de Sant Joan, Montuïri i Porreres.

39. *Fontes Rerum Balearium* (FRB), vol. II, 3, pp. 638-640.